

מסיע האמנים, גם מפקח עליהם בשעת ההופעה, גם מאכיל אותם בסעודה דשנה וגם מחזיר אותם הביתה. כמה היה נשאר לו מזה? חידה. עד היום.

לאמנים יש סל מלא סיפורים על מרקו. אילנית זוכרת כיצד היה מצווה עליה בעת ההופעה: „אל תשירי רק לאמצע, תשירי גם לצדדים...“ וידוע הסיפור על הירות פרועה למדי, במכונית ישבו יוסי בנאי, רן אלירן ועוד שחקני-אטרון אחד, כישורני אבל לא-כיליך ידוע. כאשר עצר אותם השוטרי, אמר לו מרקו: „תראה, יש לי באוטו את יוסי בנאי ואת רן אלירן, רן, חוזרים מהופעה בצבא.“ השוטר הצידע, אמר כל הכבוד וויתר על הרפורט. כאשר המשיכו לנסוע שאל השחקן: „למה הזכרת רק אותם ואותי לא?“ השיב לו מרקו: „ואת הרפורט — אתה היית משלם?“

מאז נפטר, שברו ידידיו את ראשיהם כיצד להנציח את זכרו. פעם ישבו יהורם גאון, בעלת-הגלריה עמליה ארבל, העיר-תונאי עמנואל בר-קדמא והמיסטר ג'קי רונן, והעלו רעיון לנסח לוחית-זיכרון ממתכת שתוצמד בכל אחת מהמיסערות ומועדוני-הילה שמרקו רגיל היה לשבת בהם. אפילו סיכמו על הנוסח, אבל לא יצא מזה דבר.

הנכדה של

הרבי מברדיצ'ב

מרקו תורג'מן נולד בתלאביב, כבן-יוקונים למישפחה חברונית ותיקה ומייחסת. היו לו שישה אחים ואחיות, ואביו היה המוכתר המפורסם של יהודי תלאביב—יפו בנמן מילחמת-העולם הראשונה. בתקופת שילטון התורכים, האפי-תעה הגדולה ביותר היתה לו, למרקו, כי אשר שמע מפי שלמה שבא, חוקר תולדות ארץ-ישראל, שבצעם אין הוא כמו שחשב תמיד, „ספרדי טהור“, מצד אביו יש לו אילן-יוחסין אשכנזי למהדרין. סבתו היתה נכדתו של רבי יצחק הלוי מברדיצ'ב הר מכונה, בגלל טובליבו, סניגורם של עם ישראל, עכשיו אפשר היה להבין גם את העניין התורשתי.

הוא היה, אומרים ותיקי החברה, הפליי-בוי הראשון של העיר העיברית הראשונה. אחרי-כך בא הפרק של מילחמת-העצמאות וצה"ל. מרקו היה הרס"ר הראשון בחטיבת-השיריון של האלוף יצחק שדה. היו לו מפקדים כדויד אלעזר, חיים ברי לב, חיים לסקוב. האלוף גוגן היה סמל אצלו.

הוא יצא מהצבא עם נכות שקנתה לו רישיון למשרד-כרטיסים (לאן בפסאז' דיי זונגף) ומכונית אמריקאית גדולה. אך מרי קו נחנק עדי-מהרה במישרד-הכרטיסים שלו, ומסר אותו בהשכרה. תחת זאת העדיף ללוות במכוניתו אמנים זרים שריגיעו ארצה. קיים ידידות אמיצה עם מארלנה דיטריך, הארי בלאפונטה, רבי-עיית הגולדן-גיט וכל המיומי שהגיעו ארצה בשנות החמישים.

מכאן לאמרגנות לא היתה הדרך ארוכה. הוא גילה צמד צעיר בשם אילן ואילנית, הרכיב שלישיית-קצב בשם שלישיית ה-שוקולדה — שמהם צמחו צביקה פיק, גבי שושן, ושוקי לוי (כיום בן-רוגה הד מצליח של אביבה פו בחולל). הוא טיפח ואהב את עדנה גורן, ייצג את שושנה דמארי ואת יפה ירקוני. כאשר חזרו, כל אחד לחוד, גאולה גיל ורן אלירן, אחרי שנים ארוכות באמריקה ובלי קשרים בי-ארץ, פנו אל מרקו. עדי-מהרה הפכו ה-שניים אמנים מבוקשים וצעדו עלי-בטוח במיצע-ההופעות. את אילן ואילנית הוא הצעיד עד לפרס כינור-זויד, וכאשר נערך הטכס דאג שתקשרו אליהם לחוקל-לארץ, שם שהו באותה עת. מרקו ידע כיצד לננות לאמנים. „תלכשי“ היה אומר לו אילנית, „שמלה יפה שתוציא לגאולה גיל את העיניים...“ ואילו לגאולה גיל נהג להגיד אותו דבר — „שיוציא ליפה ירקוני את העיניים...“ אין דוקומנטים על מה ש אמר ליפה ירקוני.

במילחמת יום-הכיפורים כבר היה אחרי שני התקפי-לב שאותם, אגב, דאג להסתיר — אבל המכונית שלו והאמנים שלו היו שוב בקו. ייתכן שהמאמץ הזה, הוא ש-הביא עליו את הקץ.

הרעיון להנציח את זכרו של מרקו לא נשכח. העילה הרשמית לסעודת-האזכרה היתה לכונן קרן למתן מילגות לעיי-דוד אמנים צעירים, על שמו.

חשב

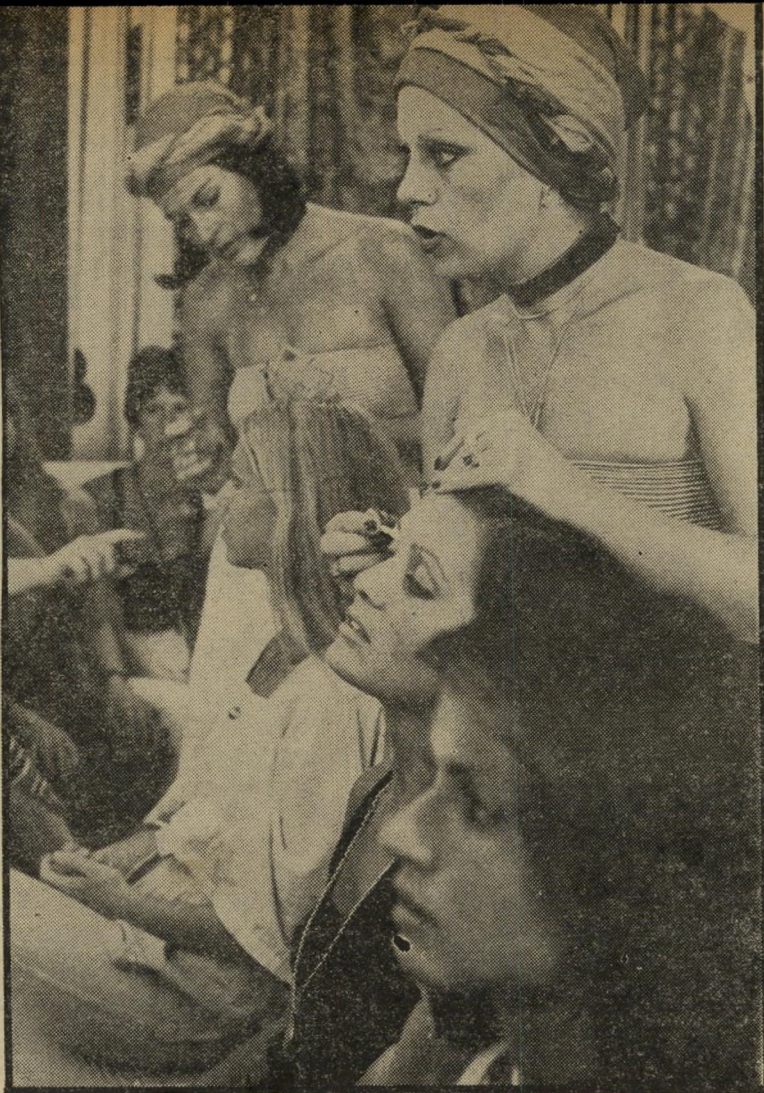
קפיץ של

יופי

אידועי בח'רוז

מלכת המים '76

מתחילים השבוע

א"ב של יופי יועצות היופי של חברת הקוסמטיקה אוטודור גירל, יהודית חלוץ (עומדת מימין) ורחל לוטן, מלמדות את גאולה הדדי (מימין), אורלי חידה (במרכז) וטובה קימלמן את יסודות האיפור. כל המועמדות תקבלנה מערכת איפור מושלמת של אוטודור גירל בשווי אלפי לירות. בתמונה משמאל: המועמדות בשעור הליכה ובסחון-במה אצל לאה פלשטר, שעורה לבחור את המועמדות.

מי שלא ראה את עשרות החתיכות שהציפו את משרד הפסקת תחרות מלכת המים 1976, אחרי פירסום מודעה בהעולם הזה שקראה למועמדות, לא ראה חתיכות מימין.

הן הגיעו: שחורות ובלונדיות, אדמוניות וערמוניות, גבוהות ונמוכות, צנומות ומלי את, תלמודות-תיכון ופקידות, סטודנטיות וחילות. מגיל 16 עד 21. הן הציפו את

עקב אנילים בחנות הנעליים עזרי

קיפלה אורלי גופר את הגיינס שלה כדי למדוד זוג סנדלי-עקב תוצרת אל-גה.

למה כובע?

שאלות טובה קימלמן וסימונה בלומנפלד, שצולמו בכובע עיט המלווים את תצוגות בגדי-הים והחוף של חברת גוטקס. כל המשתתפות בתחרות תקבלנה מתנות יקרות-ערך מהחברות עץ הית, אוטודור גירל, וולה וגוטקס, שהעניקו את חסותן למיבצע, ותורמות רבות להצלחת הנשפים.

נוסף, ונתרו 20 מועמדות. או החל השלב המעשי של המיבצע. במין ה-20 נבחרו שתיים, אמיצות במיוחד, שהסכימו להיות הנחשונות שתמונתן, כולל סיפור קצר עליהן, הופיעה בהעולם הזה. הבנות היססו, אחרי הכל, אין זה קל לעבור בבתי-אחת מן האלמוניות אל הפירסום.

אחרי שתמונות השתיים הראשונות התפרסמו בעיתון, ראו שאר הבנות כי השד אינו נורא כלי-כך, ומכאן ואילך לא היתה בעייה בבחירת שתי המועמדות שתופענה בעיתון. מדי שבוע הוקדשו יום מיוחד לטיפול אישי בשתי מועמדות. ה-בנות היו מגיעות בבוקר לבית-ההרשות גוטקס, שם היתה המלבישה הראשית של המיפעל, אורה, מתאימה להן בגדיים ומערכת-חוף. מייד לאחר-אמכן היו הבנות מסועות לחברת אוטודור גירל וזוכות ל-

המטה המיוחד שהוקם לצורך המיבצע. והביאו איתן משביקייק, רעננות ונעורים, קשה היה לרפי זכרוני, מנהל מהלקתי המודעות של העולם הזה, ולאשת יחסי-הציבור מירי זכרוני, האחראים על המיבצע הענק, לערוך בחתיכות סינון ראשוני. אולם לא היתה ברירה. בנישפי מלכת המים אמורות היו להשתתף 15 מועמדות בלבד. אחרי שיחת-היכרות קצרה, נתבקשו המועמדות להופיע לפני מירי ורפי בבגדי ים. אחרי הכל, מלכת המים חייבת להיות לא רק יפה, כייאם גם בעלת גוף טוב. הסינון הראשון הותיר 30 מועמדות. הבחירה היתה קשה. בכל אחת מן ה-30 היה משהו מיוחד. לכן נלקחו הבנות אל מבינת היוספי בעלת-הגייסון, המורה לטיפוח-התן לאה פלשטר, יחד עם נציגות חברת הקוסמטיקה אוטודור גירל, ערכה סינון